

Udgiften bliver for den Enkelte vistnok ringe. Hvis derimod en anden Betragtning skulde gøres gjældende, og det er den, jeg ikke i dette Dreblik har nogen bestemt Mening om, nemlig at man kan opnaa det Samme med betydeligt Mindre end det, Lovforslaget gaar ud fra — det var jo navnlig den Betragtning, som blev gjort gjældende af det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Bonnie) — at det f. Ex. skulde være tilstrækkeligt, at der blev truffet saadanne mindre vidtgaende Foranstaltninger, som det ærede Medlem nævned, er det jo ganske naturligt, at man saa bliver tilbøjelig til at se Spørgsmaalet om Indførelses-tiden i et andet Lys, og at man saa vil sige, hvorfor ikke jo før jo heller træffe en saadan Foranstaltning, som dog kan afværge en Del Ulykker, og om man end ikke vil gaa ned til en saa overordentlig fort Tid som to Maaned, kan jeg godt forstaa, at man fra det Synspunkt endog saa kan finde, at to Aar ere en meget for lang Tid. Det er imidlertid et Spørgsmaal, jeg maa forbeholde mig senere at udtale mig nærmere om, naar der er kommet til at foreligge bestemte Forslag, enten fra det eventuelle Udvalg eller fra enkelte Medlemmers Side, det Spørgsmaal, om der kan formuleres en brugelig Regel, hvorved Fordringen fillles væsentlig lavere, og hvorved navnlig den Løns føres igjennem, at det ikke er nødvendigt at benytte Serntraad til hele Taget, eller at det ikke er nyttigt at benytte det udelukkende, men at det kan være tilstrækkeligt, naar det benyttes i Forbindelse med og i et vist Forhold til andet Materiale. Alt afhænger jo her af, om den Løns lader sig formulere paa brugelig Maade i Lovsform; men derom maa jeg forbeholde mig at udtale mig nærmere, naar jeg ser de Endringsforslag, der have til Hensigt at udtrykke Lønsen.

Et andet Punkt, som har været gjort til Gjenstand for nogle Betragtninger idag, er Spørgsmaalet om den Lettelse, der i § 10 er indbrømt Smaafolk. Der blev det fremhævet af en æret Taler — og en anden æret Taler sluttede sig til ham — at det vilde være rigtigt at gaa noget højere end til 1,000 Kr. Lovforslaget gaar jo ud paa at forhøje Grændsen fra 600 Kr., som den er nu, til 1,000 Kr., men det blev gjort gjældende, at det var noget lidt, 1,000 Kr., og at efter de Fordringer, der stilles til Bygninger nu tilbaks, og efter Priserne maatte man sige, at selv Huse, selv ubetydelige Huse med ringe Tilligende koste mere end 1,000 Kr. nuomstunder. Dgfaa her kan jeg sige, at det jo er en Skjønssag; de 1,000 Kr. staa heller ikke for mig som ufravigelig Grændse. Skulde Meningerne forene sig om, at det vilde være rigtigt der at gaa lidt højere, vil det ikke møde nogen uovervindelig Modstand fra min Side. Tanken er naturligvis den, at man vil komme Smaafolk til Hjælp ad den Vej, at man navnlig vil nedsette Fordringerne noget for saadanne Bygninger, som kun ere

bestemte til at være Opholdssted for Folk, der ikke drive nogen stor Vøl eller holde mange Kreaturer og deslige. — Dernæst blev der gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til § 11, hvor der jo ogsaa kom temmelig forskellige Anskuelser til orde. Jeg skal først bemærke, at det er mig ikke bekendt, at man har Lamper, som foruden ikke at være altfor dyre, det maa man jo tillige fordr, ere af den Beskaffenhed, at de ere selvlukkende. Derfor saadanne Lamper gives, hvis man kan stole tilstrækkelig paa Konstruktionens Brugelighed, hvis Erfaringen i den Henseende har givet tilstrækkelig Vidnesbyrd, og hvis det kan antages, at disse Lamper ikke ere saa kostbare, at det vilde være upraktisk at tænke sig dem i Hænderne paa den store Befolkning, vilde det maaste nok være rigtigt at tilføje den Undtagelse, at man ikke maa bruge andre end selvlukkende Stenolieamper paa de omtalte Steder. Jeg kan erkjende til en vis Grad, hvad en æret Taler bemærkede om samme Paragraph, nemlig at man ikke kan stille Stalbe sammen med Løer, Løder og Joderlofter, idet disse sidste Steder ere mere farlige end det første, og navnlig blev det fremhævet af samme ærede Taler, at der var mange Stalbe, som slet ikke vare brandfarlige, og hvor man maaste ogsaa kunde sige, at de almindelige Beboelsesværelser vare mere farlige i saa Henseende. Imidlertid forekommer det mig dog, at man hertil kan gjøre den Indvending, at det jo vil blive meget vanskeligt i Lovs Forskrift at skjelne mellem de forskellige Arter af Stalbe — at drage en Grændse, der har en saadan Bestemtthed, som behøves i et saa praktisk Forhold som dette, mellem disse større og bedre indrettede Stalbe, som ere affondrede fra de Rum, hvor man har Joder og Sligt, og saa de mindre Stalbe, der ingenlunde tilfredsstille saadanne Fordringer — og indtil jeg ser, hvorledes det ærede Medlem eller Andre, der maatte ville optage denne Løns, i Endringsforslag ville udtrykke disse Forskjelle, de have for Dine, maa jeg altsaa forholde mig saaledes paa det Punkt, at jeg ikke ser rettere, end at det maa være rigtigst at blive staaende ved Lovforslagets Regel. — Endelig har der med Hensyn til § 14, der handler om Tilsynet, været udtalt yderst forskellige Meninger idag. For det første er der blevet udtalt meget forskellige Meninger om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt eller ikke hensigtsmæssigt at benytte Sognefogden til dette Tilsyn. Jeg skal ikke have noget absolut imod at gaa andre Veie, isald det kan paavises, at derved vindes noget Væsentligt; men en Ting, som der maa lægges en vis Vægt paa, er det Moment, som blev fremhævet af den ærede 4de Landssthingsmand for 8de Kreds (Bonnie), nemlig at Tilsynet maa lægges i Hænderne paa en Mand, der kan siges — for at bruge det Udtryk, som det ærede Medlem brugte, og som maaste kan klinge noget ubjød for Enkelte, men som er meget træffende — at være en god Anklager, altsaa en Mand, der